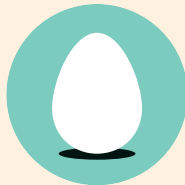

Verder

De balans

Christine Durinx

Na enkele jaren als uitvoerend directeur van het Zwitsers Instituut voor Bioinformatica (SIB) keert Christine Durinx (47) terug naar ons land als **codirecteur van het Vlaams Instituut voor Biotechnologie (VIB)**. Hier maakt ze haar balans op.

Wat zijn uw belangrijkste activa?
'Die zijn vooral mensen. 'Het VIB investeert in mensen, niet in projecten', zei mijn voorganger Jo Bury ooit. Natuurlijk zijn er mijn echtgenoot, mijn twee tienerkinderen en een vriendenkring uit verschillende culturen met diverse achtergronden. Dat ik een uitgesproken dosis ongeduld heb, heeft voor- en nadelen. Door in verschillende landen en milieus te hebben geleefd, ontwikkelde ik een goed aanpassingsvermogen. Vanuit Vlaanderen ging ik in Brussel, Frankrijk en Zwitserland wonen en werken.'

Wie heeft in u geïnvesteerd?
'In mijn formatieve jaren waren dat mijn ouders. Hoewel ze het hadden gewild, hebben zij geen universiteit gedaan. Maar ze maakten dat mijn broer en ik hebben gedoctoreerd. Moeder stond in het onderwijs en was veel met talen bezig, vader was als hoofdlaborant heel geïnteresseerd in de levenswetenschappen. Het eerste woord dat hij ons wilde leren, was desoxyribonucleïnezuur, de volledige benaming van DNA. Het was een grapje, maar het illustreert zijn mindset. Als kind heb ik met hen veel gereisd, wat in de jaren zeventig niet

vanzelfsprekend was. En we bezochten veel musea. Dat was niet altijd leuk, maar er is wel wat van blijven hangen. Later had ik bij de farmabedrijven Organon, Boehringer Ingelheim en Shire Pharmaceuticals telkens vrouwelijke leidinggevend: Leen Limbourg, Esther Neijens en Christine Mager. De voorbije acht jaar leidden Ron Appel en ik het Zwitsers Instituut voor Bioinformatica. Van hem heb ik de job van CEO echt geleerd.'

Investeert u in anderen?
'Geleidelijk aan werd ik steeds meer benaderd door jonge vrouwen, die me als rolmodel beschouwen. Zo had ik nooit naar mezelf gekeken. Vaak zijn ze onzeker en vragen ze carrièrebegeleiding. En ook al heb ik de indruk dat ik niet zo heel veel doe, van hen krijg ik veel positieve feedback waaruit blijkt dat mijn inspanningen toch renderen. Ook investeren in mijn gezinsleven vind ik essentieel. Alleen als die balans in orde is, kan je aan het einde van je carrière met voldoening terugblikken.'

Wie zit in uw raad van bestuur?
'Mijn gezin en mijn vriendenkring. Het gezin is altijd confronterend: een spiegel die me doet reflecteren, waardoor ik met mijn voeten op de grond blijf. Het beste advies ooit? *Move with the cheese*. Oorspronkelijk zat in mij nogal wat weerstand tegen verandering. Maar verandering is goed. Het is belangrijk vanonder de kerktoeren te komen en elders te kijken. Dat inzicht komt uit verschillende hoeken, maar de familie van mijn echtgenoot is daarin belangrijk geweest. We ken-

Het beste advies dat ik ooit kreeg? Move with the cheese.

nen elkaar sinds ik 18 was. Hij werd uit Belgische ouders geboren in Peru en heeft in Burundi en Ecuador gewoond. Zijn ouders werkten in de ontwikkelings-samenwerking en zijn vaak verhuisd, waarbij ze zekerheden opgaven en herbegonnen. Daar zijn ze veel rijker door geworden. Niet financieel, wel in termen van mentale baggage.'

Hebt u al mensen afgeschreven?
'Dat is een lelijke vraag. Als manager moet ik geregeld afscheid nemen van collega's, of hen ontslaan. Maar iedereen heeft talenten. Wie niet functioneert, zit meestal op de verkeerde stoel. De overgrote meerderheid is achteraf ook blij van stoel te zijn veranderd. Privé ben ik mensen uit het oog verloren. Dat is normaal. Maar iedereen blijft welkom.'

Gaat u soms in het rood?
'Continu een beetje, maar zelden ver. Om in het groen te blijven hadden we in Frankrijk en Zwitserland de bergen, waar we gingen wandelen en skiskaten. Terug in België zal ik een nieuwe hobby moeten vinden. We hebben hier familie en vrienden, maar ook dat luik moet ik deels heropbouwen. Toen we in 2009 van Brussel naar Genève verhuisden, deed ik net een sabbat. Ik had geen job, de taal was anders en ik kende er niemand. Het was winter, grijs en grijs. Toen ik een headhunter contacteerde, verzekerde die me dat ik in Zwitserland nooit een job zou vinden. Toen had ik het gevoel weer op een nulpunt te staan.'

Staat er winst op uw balans?
'Zeker. Ze zit in de combinatie van een mooi gezin, een fijne vriendenkring, een familie die gespaard bleef van grote drama's en een carrière die veel voldoening geeft. Die winst komt voort uit gegrepen kansen, maar ook uit veel geluk. Je mag nog zo getalenteerd zijn, de oorlog in Oekraïne illustreert hoe sterk omgevingsfactoren meespelen.'

BERT VOET

Invallen over echte en andere vallen

Voor wie in katzwijn valt voor taal is ‘De encyclopedieën van de val’ een prachtig boek. Met minstens 2.571 lemma’s. Al overvallen we auteur Marc Kregting zelf met dat getal.

RIK VAN PUYMBROECK

Wat voor een boek is 'De encyclopedieën van de val'? Een geval apart, zeker. Er is geen inleiding, mis-

schien moet dat zo, Marc Kregting valt met de deur in huis. Zo, bij de letter 'A': 'Eerste letter van ons alfabet. Heeft van de zijkant wat weg van een keukentrapje, dat men kan gebruiken om, zeg eens iets, beetrijpe appels te plukken die te lui zijn of principieel weigeren uit de boom te vallen.'

Wat volgt, zijn 604 waanzinnige bladzijden met dus zo'n 2.571 woorden (we tellen ze zelf), alfabetisch gerangschikt, die van dicht of van iets verder met 'val' te maken hebben. Eindigend bij 'Zwijgen': 'Irreguliere manier in Nederland om iemand bij te vallen. Reguliere manier in België om iemand af te vallen. Stilvallen.'

Kregting, woensdag 57 geworden en daardoor een lemma in zijn eigen boek ('Op zijn verjaardag is het altijd bonje, omdat dan ergens de geboortedag van Hitler Adolf wordt herdacht en neergeslagen'), is een Nederlandse dichter die in België woont. Waar zijn fascinatie voor de val of het vallen, begon kan hij niet zeggen. Hij telde zelfs zijn lemma's niet. 'Een methode had ik niet echt, het is allemaal een beetje hapsnap, quasiwetenschap van een warhoofd', aldus de schrijver.

Wel herinnert hij zich dat in 2016, 'na een fietstochtje in Lier', het volgens hem vermoedelijke oerbegin lag van dit boek, dat op 29 april verschijnt. Hij zag een peuter struikelen over de lage drempel van een zandbak en de scène die zich toen afspeelde, belandde in zijn notitieboekje. 'Ik noteerde dit eigenlijk meer als vader dan als schrijver', zegt Kregting.

'De volgende notitie maakte ik ook in zo'n setting, bij een fietsenstalling op de lagere school van mijn dochters. Daarna weet ik het niet meer, op mijn computer staan altijd allerlei plannen en mapjes, en dit had een soort bewegingsstudie kunnen worden waarin ik een oude droom - schilder worden - kon waarmaken. Maar op een gegeven moment frappeerde me dat alles maar verticaal bleef gaan en drong het tot me door: vallen!'

De val van Joseba Beloki in de Tour de France op 14 juli 2003. © JOEL SAGET/AFP

Een methode had ik niet echt, het is allemaal een beetje hapsnap, quasiwetenschap van een warhoofd.

MARC KREGTING
DICHTER

Iedereen herkent het psychologisch proces dat de schrijver vanaf toen doormaakte. Wie, bijvoorbeeld, een nieuwe auto wil kopen, ziet de volgende tijd alleen die auto op de snelweg. Zo zag Kregting maar alles en iedereen vallen. In zijn boek noemt hij kranten 'onuitputtelijke leveranciers van valverhalen', maar er was meer. 'Ik zou niet weten wat geen inspiratie is geweest', zegt hij. 'Omdat ik al een tijdje in literatuur meedraai, kende ik de toestand van artistieke paranoia al, waarbij veel wat op het pad van een kunstenaar komt betrekking lijkt te hebben op het dienstdoen-project. En al werk ik altijd principieel boven mijn niveau, om boeken te forceren die geen voorgangers kennen, bij deze encyclopedie was het om gek van te worden. Bij de val was de beer helemaal los.'

Tijd voor voorbeelden. Natuurlijk vallen

er tientallen renners in 'De encyclopedieën van de val': Steve Bauer, Richie Porte, Dylan Groenewegen, Joseba Beloki, Bjorg Lambrecht. 'De val van Tom Simpson op de Mont Ventoux is bewust uit het boek gehouden door de auteur zelf', glimlacht hij. Maar ook andere mensen vallen. Zanger Buddy Holly (onder het lemma 'Pie, American') en John Denver ('die eigenlijk Deutschendorf heette') met hun vliegtuig uit de lucht. De Nederlandse koningin Juliana tussen de bloemen in het Keukenhof. Het Russische topmodel Roeslana Korsjoenova in New York vanop de negende verdieping. De voormalige Beerschot-voetballer Frank Schrauwen. 'Gleed op 57-jarige leeftijd uit in bad en raakte bewusteloos terwijl de warmwaterkraan nog liep, over hem. Leefde nadat zijn vriendin hem had gevonden nog tien dagen, tot tweede

kerstdag 2005, in het brandwondencentrum.'

Het hield niet op en Kregting moest niet veel uit eigen ervaring putten. Deze hield hij zelfs uit zijn encyclopedie. 'Ik meen een hele mooie te herinneren, toen ik in lichte dronkenschap met een kaasschaaf het topje van mijn duim bleek te hebben bewerkt en flauwviel. Een zalig gevoel, 'ineenzijgen', heet dat misschien. Toen ik wakker werd, keek ik tegen heel wat bezorgde gezichten aan van mensen die mij lief waren, wat me wonderlijk mild stemde.'

Tompouce

Honderden letterlijke vallen. Maar net zo verwonderlijk, en te bewonderen, zijn Kregtings bruggetjes naar andere vallen. Taalinvallen. 'Schip, Tussen wal en' is nog duidelijk. Maar hoe kom je, bijvoorbeeld, bij 'Ramsjprijs': 'Prijz die door haar calculatie heen is gevallen en nu roept: 'Neem mij mee, elke fooi is welkom.' In België bradeerprijs genoemd.' Of 'meevaller': 'Niet afgedwongen geluk volgens toeschouwers. Zoals een familiekapitaal?' Zelfs de 'tompouce' staat erin. U ziet de banketbakkersroom vallen. 'Mijn boek geeft soms depressieverige en grimmige signalen af', zegt hij. 'Vaak is taalloosheid, voor wat ik doe, bangstigend, maar hier werd ze ophouden verlangen. Associaties mochten ophouden!'

Als lezer blijf je scannen, wat dit boek zo verslavend maakt. Je slaat het open en je begint waar je wil. Lukraak, pagina 190. 'Gebleven, Heel gewoon': 'Observatie door derden over iemand die materiële vooruitgang geboekt heeft. Zo niet, dan is die persoon omhooggefallen (hoog in de bol).

Natuurlijk heeft de schrijver zelf favorieten. Een ervan geven we hier. 'Gogol': 'Russisch schrijver wiens laatste woorden volgens de Bulgars-Brits-Zwitserse schrijver Canetti luiden: 'Een ladder, snel, een ladder.' Werd lang na zijn dood in zijn kist aangetroffen met het hoofd naar beneden. Niet te verwarren met Google.' Een veel geestiger boek valt niet te vinden.

'De encyclopedieën van de val' is uitgegeven bij het balanceer, telt 604 pagina's en kost 27,50 euro.